

חטיבה 9 מתחיל בסירה של פיצוצים, המ"דהדים בקאניונים העמוקים.

★ ★ ★

פיצוצים בלילה

שיריה עומדת במרחק מה ממקומות הפיצוץ וממתינה למיניו דרך עבודה. מדי פעם נראה ברק אדום, המאיר את פני הערוץ העמוק, וכעבור כמה שניות מגיע קול הנפץ. תשעה פיצוצים ערכו החבלנים אותו לילה.

ואז הופיע מסך החטיבה בין אנשי ה"שירה וקרא להם לרדת מהמכוניות וללכת אחריו. הוא הוביל אותם לאורך השירה, עד למקומות הפיצוצים, מכוסה האבק וחודרי ריח אבק השריפה. "חברה!" קרא, "צריכים לפנות את האבנים!" הבחורים התנסו על ערימות האבנים המפוצצות כמו נמלות על ערימות סוכר. בידיהם הקטאות הרימו את הסלעים, דחפו את האבנים הגדולות הצידה, מילאו את התורים בשביל. בתוכם התלכטה דמות ה"ענק של אברהם יפה, העושה את מלאכתו כאילו היה סולל חתיק.

לאט לאט, מתחילה להסתמן דרך בין עיי הסלעים. אחרי החיילים העובדים בידיהם, נוסעת מכונית כבדה של חיל ההנדסה, ה"נושאת על גבה קומפרסור ופטישי אויר אדי" רים. לאור פנטיה של מכונית שניה, מס"תערים אנשי ההנדסה על איי הסלעים החוסי"מים עדיין את הדרך, כשפטישיהם מטרטרים בלי הרף. התמונה כולה דומה לציור סו"ריאליסטי של התחרות שגועזת נגד איתני הטבע. החטיבה, שהכניעה את דיונות החול, מתגברת גם על צוקי ההרים. לבסוף נכבש לב ההר: פס מיושר פחות או יותר מתמשך על פי התהום, יורד אל תוך בקעות ומטפס שוב אל מרומי הצוקים. השירה יכולה להתקדם.

★ ★ ★

מארב מצרי

יין רחב לנקודה הבאה על המפה של"נו, מפרידים 40 ק"מ. בכביש טוב, אפשר לעשות את הדרך תוך חצי שעה, ב"דרך. אולם בין דהב ונאבק אין כביש טוב. אין גם כביש גרוע. יש רק ישימון אימתני אשר טרם עבר על פניו גלגל של מכונית. בדרך כזו, אי אפשר לקבוע מראש מה תהיה מהירות הנסיעה. בקטעים הטובים יותר, הגיעה המהירות שלנו עד כדי שבעה קילו"מטרים לשעה. בקטעים הקשים, בקושי נעו הגלגלים.

וכל הזמן מצליפות בנו ההוראות שהגיעו מהסיקור: להגיע למיצרים במהירות הגדולה ביותר. התנודות הפוליטיות בעולם מאייצות בנו לפרוץ את ההסגר על מיפרץ אי"ל, לפני שיהיה מאוחר מדי. כל אבן המערבכת אותנו, כל קטע חול העוצר את גלגלי השירה, הוא אויבנו המושבע.

בתום שבע שעות נסיעה, אנחנו מגיעים אל מבואות המעבר הצר, המוביל אל תולות החוף, ליד נאבק. מאז עזבנו את דהב עשירנו 35 קילומטרים. בעוד חמשה קילומטרים ניצרך לתפיסת המעבר ולחניית לילה. אם ירצה האל, נעשה את הדרך בשעה אחת.

מן האפלה מגיחות לקראתנו שתי נקודות אור, עמומות בתוך ענן האבק. בודאי גיפ של הסיירים, הבא לקדם את פנינו ולהודיע שהם כבר יושבים על המעבר לחוף. הגיפ נעצר ליד קרון המלחמה של מסך החטיבה. מישהו קופץ מתוכו וניגש לאברהם. "נתקלנו במארב", הוא מודיע. "המצרים התיישבו על צוואר החאדי וחוסמים לנו את הדרך". הגה היא באה סוף סוף, החטיבה המצרית. ודווקא כאן, כשסוף המסע ההררי נראה באומק המיד.

הסייר ממשיך לרוח: "הגענו עד שני ק"מ לומטרים מכאן, בערך. שלושה קילומטרים לפני החוף. נסענו כחאדי, שני בימים וחד"לם. היה כבר חושך. פתאום דפקו עלינו המון כלים: באזוקות, מקלעים, רימונים. השבנו אש. גיפ אחד ושאר שם תקוע. המנוע כבה והנהג לא היה יכול לתמרן. הוא עזב את הגיפ. גם יתר החברה שהיו שם קפצו על מכונית אחרת."

אברהם מקבל את ההודעה כאילו קבע מראש שהיא צריכה להימסר ברגע זה, וכא"ל לו המארב היה רשום אצלו בתוכנית. הוא איננו מתרגש כלל. מארבים, מכותאש ומוק"שים הם, כנראה, עניין שבשיגרה יומיומית ללוחם בעל חתק של קרוב לשלושים שנה. הוא שואל אם ידוע היכן בדיוק יושב המארב. הם חססו להם עמדות משני הצדדים של החאדי, בתוך הנקיקים של ההר. נצטרך לגרד אותם אחד אחד מהחורים שלהם.

אברהם מביט בסיירים, ברוח עליזה כמ"עס. "טוב", הוא מודיע לבסוף, בקול חדור כסחון ושקט: "נסמל במארב כיאה למארב"

החודר הנורא של המדבר. ברכה למיצרי אילת, עב"י השירה מראות נפלאים, וואדיות, נאות מדבר, קאניונים ומערות. בתמונה זו, נראים כמה לוחמים, המנצלים חנייה קצרה כדי להסתתר בצל אחת המערות מהחום המחמם של השמש. יותר מכל, טבל הרכב.